

[Undervisningsministeren.]

knytte sig visse Interesser til det bestaaende, men sætter vi os ikke ud over disse Interesser, naar vi ikke til noget nyt. Det er i og for sig meget nemmere at forelægge Lovforslag, der ikke bliver gennemført, end at have med Lovforslag at gøre, der bliver gennemført, thi ved enhver virkelig Reforms Gennemførelse vil der altid rejse sig visse Vanskeligheder, som saa maa overvindes. Enhver Reform koster noget. Her er en Reform, der kan spare noget, men paa den anden Side koster det, at der naturligvis bliver nogen lokal og personlig Misfornøjelse her og der, men kan vi ikke i den høje Rigsdag og i Regeringen sætte os ud over dette, naar vi aldrig til virkelige Reforme i Administrationen.

Jeg mener altsaa, at dette Lovforslag er af samme Karakter som det, der nylig blev fremsat, men det er endnu mere indgribende, dets Gennemførelse betyder en varig, en for al Fremtid virkende Besparelse i vor Seminariuddannelse af et saa betydeligt Beløb som 100000 Kr.; det er Renten af en Kapital paa 2 à 2½ Mill. Kr., hvormed altsaa Statens Status forbedres.

Jeg vil bede om, at dette Lovforslag maa blive behandlet med det Hovedformaal for Øje at faa en virkelig god, tidssvarende og pædagogisk forsvarlig Seminariuddannelse, som vi kan være bekendt, og dernæst under Hensyn til, at der kan spares det nævnte Beløb. Jeg haaber, at det under Lovforslagets Behandling vil vise sig, at Kravet om Sparsommelighed i Statshusholdningen ikke er Mundsvæjr, en Talemaade, et agitatorisk Krav, som man fra enhver Oppositions Side fremsætter overfor enhver Regering, men som man ikke ønsker at gøre Alvor af, naar det kommer til Stykket, og det skal føres ud i Livet. Jeg vil haabe, at dette Krav om gennemført Sparsommelighed i Statshusholdningen maa være af en saadan Styrke, at det fejler de smaa lokale Interesser til Side.

Dermed være ogsaa dette Lovforslag anbefalet til velvillig og til hurtig Overvejelse. Skulde det vise sig, at det er umuligt at gennemføre det, hvad jeg ikke haaber og ikke tror, er der ingen Grund til at udsætte Seminarielovens Ikrafttræden et Aar, men jeg haaber, som sagt, paa en velvillig og hurtig Behandling af Lovforslaget, der jo i og for sig er let overskueligt. Det, det kommer an paa, er: Vil man gøre Springet, eller vil man det ikke? Vil man lade sig hæfte ved den bestaaende Ordning af fire lokalpatriotiske Hensyn eller lidt videre lokalpatriotiske Hensyn, eller vil

man det ikke? Det er det, der nu skal overvejes. Vil man sætte det heles Vel overfor de smaa lokale Interesser, eller vil man det ikke? — det er det, jeg nu beder den høje Rigsdag overveje og tage Beslutning om saa hurtigt som muligt.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om midlertidig Kriseforanstaltning.

Valgt blev: *Fischer, Larsen (Bjerre), Lundberg, Fr. Andersen (Holbæk A.), Einer Jensen, Schrøder, Niels Frederiksen, Mads Larsen, Madsen-Mygdal, Pinstrup, Thorhauge, Fuglsang, Duborg, A. C. D. Petersen og Christmas Møller.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Statens Bygningsvæsen.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 4442).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—6 (se Tillæg C. Sp. 85) samt dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Grundstigningsskyld.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1331; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 357).

Udenfor Betænkningen var der stillet følgende Ændringsforslag: